

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: V. T. N., „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem „X“,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019, č. j. MV-138455-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své tehdejší právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019, č. j. MV-138455-4/SO-2019, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stupně“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. OAM-40326-59/ZM-2018, jímž nebyl žalobci udělen souhlas se změnou pracovního zařazení dle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na zaměstnání u zaměstnavatele CPS – Communication & Publishing Services, s.r.o. na pracovním místě svářeče z důvodu jiné závažné překážky pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnanecké karty – účel, pro který mu bylo toto povolení vydáno. Žalobce se současně předmětnou žalobou domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve obsáhle zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že v případě jeho žádosti o udělení souhlasu došlo ke zjevnému porušení zásady přiměřenosti rozhodování správních orgánů a flagrantního porušení zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Nesouhlasil se závěry správních orgánů o tom, že by v jeho případě nastala jiná závažná překážka pobytu cizince, a to zejména proto, že žalobce přicestoval do České republiky dne 20. 6. 2018 a dne 10. 10. 2018 požádal o schválení změny pracovního zařazení. Zdůraznil, že skutečnost, že přicestoval již dne 20. 6. 2018, mu ještě automaticky a bez dalšího nedávala právo začít ihned pracovat podle zaměstnanecké karty; žalobce potřeboval časový prostor na připravení žádosti o udělení souhlasu. Trval na tom, že se v jeho případě rozhodně nejednalo o situaci, že by pro něj nebyla v místě výkonu práce. Žalobce využil svého práva, kterému tehdy nebránilo žádné účinné zákonné ustanovení, a zažádal po příjezdu do České republiky o změnu pracovního zařazení. Na jeho zájmu pracovat se od vstupu na území České republiky nic nezměnilo. V případě žádosti o udělení souhlasu žalobce se tedy jednalo o uplatnění jeho práva ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019. Výkon práva v souladu s právními předpisy nelze žalobci nijak přičítat k tíži. Jak již žalobce uváděl v odvolání, zaměstnaneckou kartu má vydanou od 11. 7. 2018 a žádost o udělení souhlasu podal dne 10. 10. 2018. Příprava takového podání není jednoduchým úkonem, navíc pro osobu, která nemluví českým jazykem a nemá přebytek finančních prostředků na zaplacení právních či jiných služeb specializovaných na cizinecké právo. Dobu přípravy žádosti o udělení souhlasu i jejich příloh považoval žalobce za zcela přiměřenou. Poukázal na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že kdyby podal žádost ihned po příjezdu, tak by ze strany správních orgánů bylo vše v pořádku a žádosti o udělení souhlasu by bylo vyhověno. Zcela nelogicky a nepřijatelně pak kladou správní orgány k tíži žalobce, že podal žádost o udělení souhlasu s údajnými zbytečnými průtahy. Poznamenal, že žalovaný na druhou stranu sám uvádí, že průtahy při vydání rozhodnutí o žádosti o udělení souhlasu neměly na zákonnost rozhodnutí ve věci vliv, přičemž správnímu orgánu prvnímu stupně trvalo téměř jeden kalendářní rok, než vydal rozhodnutí. Z uvedeného tak lze dovodit, že vytýkané prodlení na straně žalobce je spojeno s pro něj fatálními následky, avšak zcela zásadní prodlení na straně správního orgánu prvního stupně je ve své podstatě v pořádku, přestože jde pořád o stejnou věc – udělení souhlasu se změnou pracovního zařazení žalobce. Takovýto přístup správních orgánů je ve srovnání s požadavky na žalobce zcela nepřiměřený a zároveň v rozporu se zásadou proporcionality rozhodování správních orgánů.
3. Konstatoval, že jeho tvrzení, že mohl pracovat, na které opakovaně poukazují správní orgány, je vytržené z kontextu. Zdůraznil, že je cizinec, a tudíž se nejedná o zcela přesný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

překlad, resp. si správní orgány toto tvrzení nesprávně vyložily, tj. nikoli s přihlédnutím k úmyslu žalobce. Ze strany žalobce ovšem bylo toto tvrzení myšleno tak, že měl zaměstnaneckou kartu vydanou k určitému zaměstnavateli s určitým místem výkonu práce v daném pracovním zařazení, tedy platné povolení k zaměstnání. Výše uvedené žalobce jasněji uvedl při výsledku dne 12. 2. 2019. Jedná se de facto o jediný podklad, na němž je zdůvodňováno vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti o udělení souhlasu. Vydání jakéhokoli rozhodnutí pouze na základě jediného tvrzení nelze považovat za rozhodnutí zákonné, neboť je minimálně v rozporu se základními zásadami správního řízení a principy dobré správy. Přitom i ze samotného výsledku žalobce kupř. vyplývá, že žalobce nemá zcela jasno v základních termínech jako „zaměstnavatel“, „uživatel“, „agentura práce“ apod. Správní orgány tak při vydání rozhodnutí pochybily, neboť měly tvrzení žalobce vykládat v souladu s jeho úmyslem, popřípadě měly buďto provést doplňující výslech žalobce, anebo obstarat další důkazy na podporu svých závěrů.

4. Žalobce dále poukázal na to, že rozhodnutí o žádosti o udělení souhlasu je závislé na posouzení otázky, zda je na jeho straně zvlášť závažná překážka pobytu na území České republiky. Závěr správních orgánů o této překážce pobytu není řádně odůvodněný a posouzení údajného tři měsíce trvajícího neplnění účelu pobytu rovněž není správné, k čemuž odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-39, v němž byla posouzena jako zvlášť závažná překážka pobytu cizince doba neplnění účelu pobytu po dobu jednoho roku. Uvedl, že správní orgány mají povinnost řádně a srozumitelně odůvodnit rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů jsou však zcela v rozporu s citovanými požadavky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Konstatoval, že pokud jde o jeho argument týkající se nemožnosti uplatnění jako svářeč na území České republiky, nebylo to opět myšleno tak, jak vykládá žalovaný, „že zrovna svářečů je nedostatek“. Žalobce trval na tom, že bez ohledu na počet volných pracovních míst je nedostatek kvalifikovaných pracovníků v technických a průmyslových oborech, a proto nesouhlasil s velmi formalistickým přístupem správních orgánů, který aplikovaly v řízení o jeho žádosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že žalobní námitky jsou obdobné jako námitky uvedené v odvolání, přičemž s touto argumentací se podrobně vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně plně odkázal. Setrval na stanovisku, že neplnění účelu povoleného pobytu je v případě žalobce jinou závažnou překážkou jeho pobytu na území. Žalobci byla vydána zaměstnanecká karta s předpokladem, že tento bude na území České republiky vykonávat práci na pracovní pozici, pro niž byla zaměstnanecká karta vydána. V řízení však bylo prokázáno, že žalobce do zaměstnání na pracovní pozici podle vydané zaměstnanecké karty vůbec nenastoupil a až po třech měsících požádal o souhlas se změnou pracovního zařazení, což je postup zcela zjevně v rozporu s účelem zákona o pobytu cizinců. Nad rámec odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný upozornil na skutečnost, že podle aktuálně účinné právní úpravy § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 31. 7. 2019, je oprávnění cizince pobývacího na území na základě vydané zaměstnanecké karty změnit zaměstnavatele v prvních měsících jeho pobytu výrazně omezeno. Tato právní úprava se sice nevztahuje na žádost žalobce, neboť ten podal svoji žádost ještě před nabytím účinnosti této novely zákona o pobytu cizinců, nicméně nová právní úprava jasně dokresluje záměr zákonodárce, aby cizinci přijíždějící na naše území na základě vydané zaměstnanecké karty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečně vykonávali práci, k níž byla zaměstnanecká karta vydána. Nová právní úprava má zamezit obcházení zákona, kdy cizinci na území přijíždí na základě vydané zaměstnanecké karty pro určitou pracovní pozici, ale fakticky výkon zaměstnání na takovéto pozici nezamýšlí. K námitce žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že je zjevně nedůvodná. Z rozhodnutí žalovaného je plně seznatelný důvod zamítnutí žádosti žalobce. Pokud žalobce chtěl vykonávat práci svářeče, popřípadě pokud jeho zaměstnavatel od počátku zamýšlel jej zaměstnávat jako svářeče, měl postupovat zákonem předvídaným postupem a požádat o vydání zaměstnanecké karty přímo na tuto pracovní pozici nebo po příjezdu plnit účel povoleného pobytu a podat včas žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Soud proto považuje rozhodnutí žalovaného za vnitřně souladné, srozumitelné a plně přezkoumatelné, splňující požadavky stanovené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný v jeho rozhodnutí zcela srozumitelně konstatoval, že neplnění účelu povoleného pobytu je v případě žalobce jinou závažnou překážkou jeho pobytu na území. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobci byla vydána zaměstnanecká karta s předpokladem, že bude na území České republiky vykonávat práci na pracovní pozici, pro niž byla zaměstnanecká karta vydána, přičemž v řízení bylo prokázáno, že žalobce do zaměstnání na pracovní pozici podle vydané zaměstnanecké karty vůbec nenastoupil a až po třech měsících požádal o souhlas se změnou pracovního zařazení, což je postup zcela zjevně v rozporu s účelem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o pobytu cizinců. Z žalobou napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, v čem žalovaný spatřoval v případě žalobce zvlášť závažnou překážku jeho pobytu na území České republiky, a tento závěr žalovaný řádně odůvodnil. Soud proto shrnuje, že rozsah odůvodnění odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního orgánu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem správního orgánu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní jako s celkem (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, či nálezný Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04). Námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí není důvodná.

10. Žalobce opakovaně namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Ve věci není sporné, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty s platností od 11. 7. 2018 do 3. 1. 2020. Zaměstnanecká karta mu byla vydána pro zaměstnavatele CPS – Communication & Publishing Services, s.r.o. na pracovní pozici montážní dělník mechanických zařízení, místo výkonu práce TRW Carr, s.r.o., Hlavenec 161, Předměřice nad Jizerou.
11. Dne 10. 12. 2018 správní orgán prvního stupně obdržel sdělení z Úřadu práce České republiky, v němž bylo uvedeno, že agentura práce CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o., dne 20. 9. 2018 nahlásila formou Sdělení o nástupu cizince do zaměstnání nástup žalobce od 1. 7. 2018 do společnosti Legios Loco a.s., Husova 402, Louny.
12. Z výsledku žalobce provedeného správním orgánem prvního stupně dne 12. 2. 2019 vyplynulo, že na uvedené pracovní pozici pracovat mohl, avšak fakticky práci, pro kterou mu byla zaměstnanecká karta vydána, nevykonával. Žalobce uvedl, že nikdy do práce do společnosti TRW Carr, s.r.o. nešel. Žalobce dále vypověděl, že prakticky pro danou společnost nepracoval, protože po příjezdu do České republiky měl smlouvu se společností na montáž součástí do aut, byl tam přes týden, pak jej hned společnost CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o. poslala do Loun, aby se naučil svářet. Dále při výsledku žalobce konstatoval, že když přicestoval, tak mohl pracovat pro automobilku v Mladé Boleslavi ve společnosti TRW Carr, s.r.o. Uvedl, že chce pracovat pro společnost Legios Loco a.s., protože má zkušenost se svářečskou prací. Žalobce vypověděl, že svářečská zkouška probíhala ve společnosti Legios Loco a.s. v Lounech; kurz byl okolo dvou měsíců, učili je svářečskou práci, teorii a praxi, pak se byl podívat na praxi, tam chodil jednou za dva týdny.
13. Soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že žalovaný zjistil skutkový stav, o němž nejsou pochyby, a důvodně dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce totiž byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území České republiky, jelikož na pozici montážní dělník mechanických zařízení u společnosti TRW Carr, s.r.o. s místem výkonu práce v Hlavenici 161 pracoval maximálně jeden týden, jak je zjevné z různorodých vyjádření žalobce plynoucích z jeho výsledku ze dne 12. 2. 2019. Poté byl poslán svým zaměstnavatelem (společností CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o.) do Loun, kde se učil v prostorách společnosti Legios Loco a.s. na pozici svářeče, tj. na pracovní pozici, na kterou žádal souhlas se změnou zaměstnavatele s místem výkonu práce Legios Loco a.s. Tyto skutečnosti, které soud zjistil ze správního spisu, žalobce nijak v žalobě nezpochybnil.
14. Soud připomíná, že zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců opravňuje jejího držitele pouze k výkonu práce na volném pracovním místě, na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

které byla vydána. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet, je kvalifikována jako nelegální práce.

15. Z uvedeného plyne, že pokud cizinec hodlá změnit zaměstnavatele nebo být zaměstnán na jiné pozici uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, musí nejdříve požádat Ministerstvo vnitra o udělení souhlasu s takovou změnou. Teprve od právní moci rozhodnutí o udělení souhlasu může cizinec začít na novém místě pracovat. Při posouzení žádosti přitom správní orgán postupuje tak, že zjistí, zda jsou splněny pozitivní podmínky pro udělení souhlasu se změnou a podmínky podání samotné žádosti a potřebných náležitostí v souladu se zákonem. Žalobci lze přisvědčit v tom, že tak v daném případě učinil. Nicméně dále musí správní orgán posoudit, zda nenastala také některá ze skutečností, která spadá pod negativní podmínky udělení souhlasu. Jinými slovy, i pokud žalobce doloží požadované náležitosti žádosti, nepostačuje to samo o sobě k udělení požadovaného povolení.
16. Soud v této souvislosti poukazuje na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle něhož dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. V posuzovaném případě naplnění této jiné závažné překážky shledaly správní orgány v nevykonávání práce podle zaměstnanecké karty. Tomuto závěru správních orgánů soud přisvědčil.
17. Žalobce by měl mít na vědomí, že pobyt cizince na území České republiky není samoúčelný. V rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že zákon o pobytu cizinců „*stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“
18. Nejvyšší správní soud se aplikací § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zabýval již několikrát. Zcela případně žalovaný vycházel z jeho rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval vymezením neurčitého právního pojmu „jiná závažná překážka“. Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu (srov. např. též jeho rozsudky ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9 As 117/2012-35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013-28, ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013-35, ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 As 119/2014-20, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013-35).
19. Na případ žalobce plně dopadají závěry učiněné ve vztahu k naplnění obsahu neurčitého právního pojmu jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která byla spatřována v tom, že cizinec fakticky nevykonával zaměstnání na požadovaném pracovním místě. Soud zdůrazňuje, že každý cizinec je povinen plnit účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno, což v daném případě nenastalo, neboť žalobce po dobu více jak tří měsíců práci na pracovní pozici, pro kterou mu byla udělena zaměstnanecká karta, nevykonával. Žalobce tedy od jeho příjezdu do České republiky na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pracovní pozici, pro kterou získal zaměstnaneckou kartu, krom jednoho týdne vůbec nepracoval. Současně Nejvyšší správní soud ve shora zmíněných rozsudcích konstatoval, že je nepodstatné, zda překážku způsobuje okolnost na vůli cizince nezávislá; ani fakt, že se cizinec do nepříznivé situace dostal na základě okolností, které byly na jeho vůli nezávislé, není způsobilý zhojit skutečnost, že žalobce nemůže plnit účel pobytu předpokládaný zaměstnaneckou kartou, tedy být zaměstnán na konkrétním pracovním místě.

20. S ohledem na to, že žalobce za období od 20. 6. 2018 do 10. 10. 2018 na pracovním místě, na které mu byla udělena zaměstnanecká karta, od jeho příjezdu pracoval nejvýše jeden týden, nemohl tak plnit účel povoleného pobytu. V tomto směru je závěr správních orgánů zcela v souladu se zákonem a výše nastíněnou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
21. Soud nemůže souhlasit s tím, že by správní orgány závěr o neplnění účelu založily pouze na jediném důkazu, a to výpovědi samotného žalobce. Byť soud připouští, že výpověď žalobce byla pro skutkové závěry správních orgánů velice významná, je nutné zdůraznit, že podstatné pro skutková zjištění správních orgánů bylo též sdělení z Úřadu práce České republiky, v němž bylo uvedeno, že agentura práce CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o., dne 20. 9. 2018 nahlásila formou Sdělení o nástupu cizince do zaměstnání nástup žalobce od 1. 7. 2018 do společnosti Legios Loco a.s. Ostatně toto sdělení vedlo správní orgán prvního stupně k tomu, aby si žalobce předvolalo k výsledku ohledně plnění účelu jeho pobytu. Za podstatné považuje soud též to, že žalobce v žalobě nepředestřel a ani nedokládal žádné skutečnosti, že by od jeho příjezdu do České republiky do 10. 10. 2018, kdy požádal o udělení souhlasu se změnou pracovního zařazení, na původní pracovní pozici pracoval. Ba naopak žalobce skutková zjištění správních orgánů potvrdil. Za této situace nemá soud o úplnosti a správnosti skutkových zjištění žádných pochyb. V žalobě žalobce zpochybňoval pouze správnost vyhodnocení naplnění pojmu jiná závažná překážka pobytu na území ze strany správních orgánů v jeho případě. To však nic nemění na tom, že správní orgány zjistily skutkový stav potřebný pro jejich rozhodnutí. Námitka žalobce o nedostatečnosti zjištěného skutkového stavu v projednávané věci nejsou důvodné.
22. Pokud jde o poukaz žalobce na délku řízení před správními orgány, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ve kterém byl konstatován závěr, že *„průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti“*. Na tento právní názor pak Nejvyšší správní soud navázal např. i v rozsudku ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33, v němž vyslovil, že *„správní orgány by měly dodržovat lhůty k vydání rozhodnutí a překračovat tyto lhůty jen v nezbytně nutných případech (viz rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31). Zákonné lhůty k vydání rozhodnutí jsou ale pouze lhůtami pořádkovými, jejichž překročení nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí. (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Azs 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-4)“*. V kontextu výše citovaných hodnocení Nejvyššího správního soudu, která jsou pro daný případ zcela přílehavá, tak soud konstatuje, že délka řízení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Námitku žalobce proto soud neshledal jako důvodnou.

23. Zcela irelevantní jsou námitky žalobce, že potřeboval dobu tří měsíců na přípravu podání žádosti o udělení souhlasu se změnou pracovní pozice. Krom toho, že jde toliko o subjektivní hodnocení žalobce, přičemž jej žalobce nijak neprokazuje (např. tím zda vůbec vyhledal s podáním dané žádosti právní pomoc), je třeba zdůraznit, že skutečnost, že žalobce podal žádost až dne 10. 10. 2018 a do té doby neplnil účel svého pobytu, nelze přičítat k tíži správním orgánům.
24. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl k návrhu žalobce dokazování žalobou napadeným rozhodnutím, rozhodnutím správního orgánu a protokolem o výsledku žalobce ze dne 12. 2. 2019, neboť všechny tyto listiny jsou součástí soudu předloženého správního spisu, kterým se dokazování v soudním řízení správním neprovádí. Soud taktéž pro nadbytečnost neprovedl k návrhu žalobce dokazování lustrací společností Legios Loco a.s. v insolvenčním rejstříku, neboť otázka, zda probíhá insolvenční řízení s danou společností, není pro posouzení věci jakkoli rozhodná.
25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 1. března 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)